

egésszé simul. 1927-ben született Budapesten. Jezsuita lett. Külföldre került, tanulmányai során fél Európát bejárta. Doktori értekezése Szent Ágostonról szólt. A nagy egyházatyához tért vissza utolsó művében is: „Fölfelé Isten felé“ (Aufstieg zu Gott). Svájcban telepedett meg, évekig a közismert „Orientierung“ c. katolikus lap munkatársa volt. Az innsbrucki egyetemen mint a lelkiségi teológia vendégtanára működött, Ausztriában, Németországban és Svájcban igen sok teológiai előadást tartott. Közben egymás után jelentek meg könyvei, kezdve az 1962-es „Mysterium mortis“-tól. A „végső dolgok“ sokat foglalkoztatták, róluk való újszerű felfogása sok vitát váltott ki, de sokaknak volt vigasztalására is. Művei közül hármát magyarul is olvashatunk: Reményből élünk, A köztünk élő Isten, Az emberben felénk hajló Isten (mindhárom a Prugg Verlag, Eisenstadt kiadásában). Mindig sokat betegeskedett, agyoperáción is átesett. 1973-ban sok belső vívódás után felmentést kért és kapott a szerzetesi fogadalmak és a papi működés alól. Kiadójának írt ezzel kapcsolatos nyilatkozatában hangsúlyozta, hogy az Egyházat továbbra is lelki és szellemi hazájának tekinti, semmiképpen nem szándékozik ellene fordulni. Ezt az ígéretét hűségesen meg is tartotta. Sőt újabb könyvei a korábbiaknál kiegyensúlyozottabb teológiát mutatnak. 1974-ben megnősült. Feleségével és egy kitűnő illusztrátorral való együttműködésének köszönhető egy remek „képes biblia“ (Das Buch von unserem Herrn Jesus). Néhány éve torokrákkal operálták. Úgy látszott, sikerült a bajt lokalizálni. Nyáron még otthon járt, boldog volt, telli tervekkel. Dec. 7-én fürdés közben elcsúszott, combnyaktörést szenvedett. Eredményesen megoperálták, de 8-án hajnalban agyembóliát kapott. Végakarata szerint a jezsuiták Bad Schönbrunni temetőjében helyezték nyugalomra. „Célkitűzésének lényege – írja a már említett Stierli –: filozófiaiilag és teológiaiilag értelmezett és megalapozott egzisztenciális lelkiesség. Saját, gyakran fájdalmasan végigszenvedett tapasztalatából kiindulva próbál az emberek segítője és barátja lenni.“

R.

A TABERNÁKULUM ELŐTT

Szeretnék mondani valamit a Krisztussal való találkozásról a misszió egyszerű életében.

1) Az Oltáriszentségben naponta találkozhatunk Vele, hiszen ott istenségével és emberségével, imáandó szent testével és drága vérével igazán és teljese jelen van, és a mi látogatásunkra vár.

A mi misszióinkban éjjel-nappal ott virraszt Piripá, Tremedal és Cordeiros szegényes fa-tabernákulumaiban. Reggeltől estig mind a három plébániatemplom nyitva, és hívogat látogatásra.

A 14 éves Mario, a 15 éves Manoel, a 17 éves Joventino és még sok más fiatal föltételülkké tették, hogy mindennap, vagy legalábbis hetenként 15 percig imádkozzanak az Oltáriszentség előtt. Piripában Zequinho kőműves, Maria Dan-

tas 8 gyermekes édesanya és mások hetenként csendes virrasztást tartanak a tabernákulum előtt. Cordeirosban festették a templomot. Bementem, hogy megnézzem a munkát. Létrák, ecsetek és festékes vödörök között látom a fiatal fekete tanítónőt, Joselitát, aki majdnem mindennap belátogat egy félórára, hogy találkozzák a lelkek isteni Barátjával.

Már a papnevelőintézetben megtanított rá spirituálisunk, Erdős Mátvás dr. (ma is élő tüzes Jézus Szíve-tisztelő): „Krisztus a Szentostyában barátságát kínálja a papnak. Azért maradt Jézus a tabernákulumban, hogy papja ne maradjon magányos és elhagyatott . . .” Így már a hívek is tudják: ha a misszionárius valamelyik plébániára érkezik, legelső látogatása isteni Mesterének szól, aki már vár rá a templomban.

Önkéntes munkatársaimat is arra nevelem: a legnagyobb gonddal ügyeljenek, hogy a tabernákulum előtt éjjel-nappal ott égjen az örökmécs. Minden szentmise után jelentkeznek hívek, akik egy hétre fizetik. (Az 1500 km-re fekvő városból hozattunk vastag viaszgyertyákat, amelyek 8 napig égnek.) Minden este mind a három plébániatemplomban és sok kápolnában szentolvasót imádkoznak egész éven át.

Nagy benyomást tesz ránk Kalkuttai Teréz anya példája, aki nővéreivel minden munkával zsúfolt napot szentségimádási órával fejez be.

Piripában és Tremedalban már van monstrenciánk. (Cordeirosban még nincs!) Elég kinyitni a tabernákulum ajtaját, már kezdődhet is a csendes szentségimádás. Krisztus „négy szemközt” megbeszéli misszionáriusa problémáit, türelmesen hallgatja végig terveit, új ösztönzéseket ad neki, s hozzá még mindenható áldását . . .

Mióta 1981. nov. 13-án megérkezett négy missziós nővérünk, ők is kinyitják a tabernákulumajtót, és a gyerekeket meg az ifjakat imádási órára gyűjtik. „Engedjétek hozzám jönni a gyermekeket!”

2) Krisztussal találkozunk a betegekben. „Beteg voltam és meglátogattak engem.”

Találkoztam Krisztussal egy magányos parasztházban. Mozdulatlanul feküdt az ágyon. És így szenved már több mint tíz éve a 18 éves fiatal Juracy tagjában. Mennyi fájdalomról beszélhetne, ha tudna jól beszélni . . .

Ugyanazzal az Úr Jézussal találkoztam a 22 éves szegény Anisia szülői házában. Már hosszú évek óta fekszik egy szalmazsákon a földön. Halkan, barátságosan beszél. Mosolya mögött megpillanthatjuk Annak arcát, aki minden fájdalomukat magára vette.

Más alkalommal négy lábon járva találkoztam az Úr Jézussal a csinos kis béna Amália (17 éves) személyében. Csak így tud mozogni, ha nem ültetik lóra. Mennyi megaláztatást tűrt el már az Úr ebben a nővérkénkben!

Vagy zarándokoljunk el Cecilia Maria de Jesus-hoz. 51 éves, gyermekkorától vak és béna, mozdulatlanul fekszik a földön. Minden látogatót megismer a hangjáról, bátorít, erősít bennünket. Legközelebb jötevéink ügyeit is beajánlom ennek az örökvidám nagy tűrőnek . . .

Ismét találkoztam Krisztussal: nem volt orra! a helyén csak vér és csont. Szörnyű látvány a jó Etelvina asszony agyagkunyhójában. A betegség már felalta az orcáját és elnyomta egyik szemét. Bocsáss meg, Uram, hogy első látogatásomkor annyira félttem ránézni, a szentségeket nyújtani neki! De azután újra meg újra, önként meglátogattam; elég hosszú út, de vállaltam, hogy fölismerjem benne a Fájdalmaik Férfiának vonásait, aki mindezt magára vette, hogy engeszteljen bűneinkért.

P. Klener László braziliai misszionárius

MAGYAR NŐVÉREK A NAGYVILÁGBAN

Westfield, USA: Kanadai kolostorunk, ahol eddig voltam, a solesmes-i (Franciaország) bencés kongregációhoz tartozik. Ennek mind férfi, mind női ága kizárólag kontemplatív életet él. Amint a bencésekhez illik, a liturgikus istenszolgálat a fő jellemvonásunk. Ste Marthe-sur-le-Lac-i kolostorunk 1936-ban alakult. Ha az utóbbi tíz évben meg is ritkultak a hivatások, azért még mindig volt valaki a noviciátusban. Az utóbbi években 70 és 75 között volt a létszámunk (belépéseimkor, 1956-ban én voltam a 60.). 1977-ben vagy 78-ban egy kanadai pap tudatta apátnónkkal, hogy a burlingtoni (Vermont állam, USA) püspök örülne, ha egy szemlélődő rend jönne az egyházmegyéjébe. Ugyanakkor egy itteni jótevő felajánlott nekünk egy nagyon szép telket gyönyörű hegyes vidéken. Villany és kút is van már a telken. Csak azt várja, hogy építsünk és jöjünk. A környékbeliek ezer módon azonnal segítségünkre jöttek. Persze megmaradt a nagy kérdőjel: az építkezés ára. Koldulni kellett, és bizony az evangélium példabeszédét egy bizonyos toronyról, amelyet valaki elkezd építeni, mikor nincs miből befejezze, nagyon is magunkra alkalmazhattuk volna. Azaz mégsem, mivel volt egy rejtett tőkénk: a Gondviselésbe vetett hit. Segítség magadon, az Isten is megsegít: egy csöpp a másik után jött, néha akadt egy egész „bögre” is, és apátnónk hite és fáradozása segítségével a „hordó” lassan megtelt. Közben egyre-másra jelentkeztek az amerikai posztulánsok. Ketten már be is léptek hozzánk Kanadából. 1980. jún. 10-én volt az „első lapát” szertartása az építkezést megindításával. Két nővér akkor idejött, és a helyszínen ellenőrizte a munkálatokat egész idő alatt. Idén okt. 1-én végre átadták a nagyon egyszerű, de stílusos téglapépületet. Okt. 2-án megérkezünk nyolcan Kanadából, és most éljük a kezdet örömeit és fáradalmait. Még csak „cella” vagyunk, de remény van rá, hogy januárban priorátussá lépünk elő, és akkor tavasszal valószínűleg megnyithatjuk a noviciátust. A kolostor 20 személyre van számítva jelenleg, de a megnyitáshoz bele van kalkulálva a tervrajzba, és akkor 40 nővért fogadhat majd be. Mondanom sem kell, hogy én vagyok az egyetlen magyar.

Flóra nővér Dél-Afrikából (I. Szolgálat 34/86) a nyáron otthon járt, és magyar levéllel örvendeztetett meg bennünket: Most Budapesten vagyok. Rokonságom és én nagyon boldog vagyunk, hogy kisikerült találkozni és megismerni egymást. Utaztam a vallásos ruhámban, de a vonatban a tisztviselőnk nagyon barátságosok voltak. Most is ezt a ruhát viselem. Szombaton Szentendrében voltunk. Megnéztük a világhíres Kovács Margit gyűjteményét. Vasárnapon Balatonhoz mentünk. A templom túl tele volt a 10.30-as szentmisében. Ez egy új, modern templom, de nagyon szép. Mindenütt magyar motívum. Fiatal emberek énekeltek gitárhoz. Nagyon ünnepes volt. Egy asszony egy filmet csinált magamról a mise alatt. Ebben a hétben Budapestre és Esztergomba megyünk. Itt nagyon jól érzem magamat. Sajnálni fogom, mikor el kell menni. Most sokat beszélék magyarul. Senki sem segítette nekem ezzel a levéllel. (Gratulálunk!)

Sao Paulo, Brazília: 1973 karácsony vigíliáján püspök atyánk az Oltáriszentség szolgáloja tisztséget ajándékozta nekem. Akik nem jöhetnek el a szentmisére, azokhoz elvihetem Jézust. Dús János bácsi és Juliska néni magyarok. Mind a kettőnek az egyik lábát leoperálták. Tolókocsiban ülnek egész nap. Vasár- és ünnepnap a rádióon keresztül hallgatják a szentmisét. Így egyesülnek a szent áldozattal. Énekelnek és imádkoz-